

Červení

Kateřina Kuzbová



„ČERVENÍ vypadají jako hodně mladí a spíše budou sbírat zkušenosti. Jeví se jako pohodáři, co si chtějí závod hlavně užít. Právě tyto pohodáři ale doveudou někdy překvapit.“

Bylo o nás napsáno v RAIL tour analytics. A víte co... Vlastně jste měli docela pravdu. Do závodu jsme opravdu šli především s tím, že to nechceme moc hrotit, užijeme si to a získáme zkušenosti do příštích let. Zkušenosti a poučením číslo jedna ale rozhodně zůstává: na nádraží se jezdí zásadně tramvají – ne pěšky! Protože ono běžet na vlak, který nám jel za asi 10 minut, a vidět okolo jezdit tramvaje plné ostatních týmů byla docela sranda, kterou si příště mile rádi necháme ujít. Víme, že náš start nebyl úplně nejlepší a že jsme se tím propadli hned na začátku. Každopádně naše heslo „pojedeme hlavně na pohodu“ šlo s přibývajícím adrenalinem trochu stranou a možná jsme se navzájem hecovali víc, než jsme měli původně v plánu. Což mě přivádí k poučení číslo dva: příště s sebou míň věcí! Protože poznámka některých z dalších týmů: „děcka, máte hrozně velký batohy“ byla pravdivá a jsme si toho vědomi :D. Za to s sebou ale příště rozhodně bereme víc náplastí, mastiček a obvazů, protože to, co jsem si na začátku myslela, že bude dost, nestačilo ani na dva dny.

To, co si ze závodu odnáším nejvíc, bych asi shrnula do pár bodů:

1. JE LEPŠÍ BÝTI OPTIMISTOU

Občas bylo fakt těžký věřit, že to opravdu zvládnem. Například úterý a naše setkání s ametystovými u studánky – klobouk dolů před vámi! A příšly chvíle, kdy jsme měli asi všichni trochu chuť to vzdát. Ale i když jsme měli občas co dělat (a já jako věčný pesimista nepřestávala ostatní prudit s poznámkami, že to prostě nemůžeme stihnout), se nám vlastně ani jednou nestalo, že bychom nějaký vlak nestihli, a to že jsme některé dobíhali opravdu na minutu přesně! Zkrátka poučením pro mne zůstává fakt, že vidět věci negativně něčemu nepřispěje a že je důležité zachovat si pozitivní mysl a nastavení.

2. DOBRÝ TÝM JE ZÁKLAD

Myslím, že můžu mluvit za všechny z nás, když napíšu, že jsme rádi, že jsme do toho šli zrovna spolu! Známe se dlouho a víme o svých kvalitách, ale i nedostacích. Takže když jsem si při řezání obvazu skalpelem neopatrnosti

rozřízla prst (a že na nás na tom nádraží lidé – včetně karamelkových dost koukali!), byla jsem vděčná, že mám s sebou lidi, kteří mají narozdíl ode mě chladnou hlavu a pohotové reakce. Takže... Sice „hodně mladí“, ale za to sehraní!
#pathfinderteam

3. MÁME TO TU HEZKÝ

I když má člověk pocit, že toho z té naší malé zemičky viděl už spoustu, nepřestávalo nás překvapovat, kolik krásných míst tu máme a jsme vděční, že jsme je mohli (i když kolikrát asi tak na dvě minuty) vidět!

4. HODNÝCH LIDÍ JE NA SVĚTĚ SPOUSTA

Nikdy asi nezapomenu na veselou paní na nádraží ve Slatiňanech, která nám uložila batohy, načepovala vodu, pustila zadarmo na záchod a slíbila, že nás bude sledovat na stránkách a fandit. Žádný den se samozřejmě neobešel bez ptaní se na cestu. Vždy se ale našli skvělí lidé, kteří byli ochotni popsat nám ji do nejmenšího detailu a přihodit k tomu i pár užitečných tipů! Nebo lidé ve vlaku, kteří se asi při pohledu na naše strhané tváře a krosny neubránili otázce, kam jedeme? Ve velké většině pak tahle otázka vedla k povídání o závodě, k přihození nějakých rad ohledně cestování a k přání výhry a štěstí. Musíme říct, že nás to moc mile překvapilo a jsem vděčná za to zjištění, kolik dobrých a milých lidí lze potkat za pouhých pět dní.

I přes všechny ty chyby, nerozvážnost a nevědomost jsme si to ale hrozně užili a myslím, že na to budem vzpomínat celý život. Moc děkujeme za možnost se zúčastnit a doufáme, Honzo, že jsme té červené napoprvé neudělali úplně ostudu!